

цѣтъ почва да се опѣва. Разбрала вече тя капана на жабата, но било късно, трѣбвало сама да се спасява. Почва да се дърпа нагорѣ, но, напусто — жабата я влачела къмъ дѣното; малко още трѣбвало и мишката щѣла да се намѣри на дѣното, защото била съвсѣмъ отмалѣла и не можела да се противи.

Въ това врѣме надъ рѣката хвъркалъ щѣркелъ. Като забѣлѣзалъ мишката, спуща се и я налапва. Зачуденъ той погледналъ, че о нея е вързанъ конецъ, а на другия му край -- жаба; изнися ги на брѣга, та изяда по напрѣдъ жабата, че тогава и мишката.

Ст. Р.

Раздѣла.

рѣди една година въ с. Иджиково умрѣ обичниятъ на всички селени чичо Стоянъ. Обиченъ бѣше той отъ мало и голѣмо, защото дѣцали срѣщнѣше, ще ги погали; възрастни ли види, разприказва ги. Все веселъ, все засмянъ. Но не само съ хората така се отнасяше. Гледашъ: излѣзалъ на двора, а слѣдъ него се разтичали: кокошки, патки, кучета, крави, волове... А той само имъ приказва. Но най-